

Desobeir és fàcil, faci-ho en català!

written by Lluís de Yzaguirre | 26 d'abril de 2019

La negativa de SzPzCastejón de tenir un debat electoral amb els partits democràtics i la seva preferència –frustrada finalment per la JEC– per a un monogràfic entre els quatre partits feixistes (els tres del 155 i el monstre innominable) m'ha semblat un bon motiu per a reflexionar sobre la fòbia de les *televisions privades* davant la diversitat ideològica i lingüística. El nus de la qüestió és si és legal que una televisió “privada” exclogui certes opcions socials o veti la presència de talls en altres llengües quan són llengües sense Estat. El següent pas és plantejar-se com acabar amb les pràctiques genocides que marginen progressivament la llengua del nostre poble.

La confusió rau en el fet que la gent pensa que una *televisió privada* és com un diari privat, que només es deu a la seva línia editorial. En realitat no existeixen *televisions privades*, al Reino de España: hi ha empreses privades que tenen la concessió d'un canal de l'Estat. Totes les televisions s'emeten per l'espai radioelèctric, que és monopoli de l'Estat. Per a garantir el pluralisme, la llei preveu que empreses privades puguin sol·licitar la gestió d'algun canal. Exactament com les empreses que gestionen una línia d'autobús, exactament com les empreses que gestionen les ambulàncies o exactament com les concessionàries de les autopistes. Si una concessionària d'autopistes decidís prohibir el pas de negres, dones, catalans, jueus o magribins per la “seva” autopista, perdria la concessió automàticament. El mateix si ho feia un servei d'ambulàncies.

On vull anar a parar? Les concessionàries privades de televisió estan obligades a respectar el pluralisme ideològic i lingüístic (sorpresa!) per l'article 20.3 de la CE78,

traslladat a l'article 4 de la Ley 4/1980, de 10 de enero, de Estatuto de la Radio y la Televisión, del qual beu l'article 3 de la Ley 10/1988, de 3 de mayo, de Televisión Privada.

Què diu la sacrosanta?

[Article 20.3](#) “La ley regulará la organización y el control parlamentario de los medios de comunicación social dependientes del Estado o de cualquier ente público y garantizará el acceso a dichos medios de los grupos sociales y políticos significativos, respetando el pluralismo de la sociedad y de las diversas lenguas de España.”

Algú dirà: això només afecta les públiques. Ho veurem ben aviat.

Antigament les concessionàries privades de televisió feien desconnexions territorials que els permetien respectar la CE78 d'una manera irrisòria (llunyíssim de l'«especial respeto y protección» de l'article 3.3 de la CE78), però ho feien.

Suposo que estareu d'acord amb mi que un debat entre els feixistes del PSOE, els del PP, els de C's i els de la plusquam-ultradreta no es pot considerar que respecti el pluralisme de la societat.

Després destacaré que no és casualitat que es petin tant el pluralisme lingüístic com l'ideològic.

Passem a l'[Estatuto de la RTV](#):

article 4, apartat c) “La actividad de los medios de comunicación social del Estado se inspirará en los siguientes principios”:

c) El respeto al pluralismo político, religioso, social, cultural y lingüístico.

I consultem la [Llei de la TV privada](#):

“Artículo 3. La gestión indirecta por parte de las Sociedades concesionarias se inspirará en los principios expresados en el artículo 4 de la Ley 4/1980, de 10 de enero, del Estatuto de la Radio y la Televisión.”

SÍNTESI de l'aspecte ideològic: no hi ha cap precepte legal que permeti fer en una televisió en règim de concessió privada el que no és admissible en una de pública. Ens ho han colat i ens ho hem deixat colar.

En penitència hauríem de dir des d'ara «la concessionària Antena 3», «la concessionària La Sexta»... De la mateixa manera que no diem *l'autopista privada de Mataró*, *l'autopista privada de Manresa* o *el túnel privat del Cadí*, perquè cap d'aquestes tres infraestructures és privada.

Partint de l'axioma que no hi ha cap escletxa legal que permeti discriminar més a les concessionàries privades de televisió del que es pugui discriminar a les emissores públiques i contrastant aquest axioma amb l'evidència del biaix dretà i franquista que tenen la majoria dels mitjans d'intoxicació de la dictadura borbònica, no ens ha de sorprendre que aquests mitjans –de gestió, sigui privada o sigui pública– tenen quasi tanta fòbia a la diversitat ideològica com a la lingüística. L'engendre de Frankenspain està sargit amb una ideologia nacionalcatòlica retrògrada i carca, però l'element més definitori d'aquest cafarnaüm de nacions és el supremacisme lingüístic.

Dono per argumentat per què considero que les televisions públiques de l'Estat i les concessionàries privades de televisió vulneren la Constitució quan no respecten el «pluralismo político, religioso, social, cultural y lingüístico». Potser és el moment de recordar el quasi president de la Generalitat Jordi Turull quan va dir al Tribunal Supremacista allò de «ser constitucionalista, penalmente es un chollo».

I vull insistir en allò que he dit abans: “ens ho hem deixat colar”. Les concessionàries privades de televisió han anat arraconant la diversitat i tots ens hi hem resignat. Debats sobre la independència sense independentistes, informacions truculentes sobre Veneçuela o Cuba sense cap contrast i un llarg etcètera de situacions en què els representants electes i les institucions haurien d’haver exigít el respecte a la legalitat. Un *mea culpa* especial pel tema lingüístic:

- Tota mena de personatges entrevistats, quan parlen en català, són cominats pels monolingüistes al “repítalo en español” i cedeixen. No ens immutem davant l’actitud racista de permetre a un futbolista xinès o rus parlar en la seva llengua (que després ja subtitularan o doblaran) i no permetre-ho a un basc o un català.
- És impensable que projectin una pel·lícula rodada en català en VOSE (E=castellà).
- Si es plantegen alguna desconexió, és per raons publicitàries ([exemple](#) de la concessionària Telecinco).
- Envalentida per la nostra rendició a fer respectar l’article 20.3 de la CE78 per part de les concessionàries privades de TV, la dictadura va fer un pas més en l’arraconament total de la diversitat lingüística en ocasió de la migració a la TDT: canals locals lingüísticament anticonstitucionals, reducció de multiplexors per a les llengües altres que el castellà, impediments a la reciprocitat entre les diferents administracions del mateix domini lingüístic (en violació de l’article 7.1.b de la [CELRoM](#)).

Si volem que el pluralisme entri a les concessionàries privades de televisió, hem de començar pel que és fàcil de comprovar: la llengua. I els primers que s’han de comprometre amb aquesta tasca han de ser els polítics catalans i càrrecs de les administracions regionals, comarcals i locals.

La Generalitat no hauria de caure mai més en el parany supremacista de menystenir les declaracions fetes en català prestant-se a repetir els talls en castellà. I per als mitjans estrangers, que es facin les declaracions en la llengua comuna de tots els organismes supraestats, corporacions multinacionals, etc: l'anglès. Els mitjans espanyols poden triar si s'identifiquen com a estrangers i reproduir el tall en anglès o si passen el tall en català (amb o sense subtítols: si s'hagués respectat l'article 20.3 des que van néixer les concessionàries privades de TV, avui a Espanya ningú necessitaria subtítols per a entendre unes declaracions d'un polític català; així, més que [Posar-los el problema al menjador de casa](#), com demanava Oriol Izquierdo, els hi estaríem posant la solució).

Però el canvi d'actitud que demano als polítics (i que també agrairia als assidus dels platós i les *carxofes*: escriptors, opinadors, futbolistes, actors...) no s'hauria de limitar a les rodes de premsa i declaracions. Hauria de ser sistemàtic; per exemple, la prohibició de parlar en català al Congreso de los Diputados és contrària als articles 3.1, 10 i 14 de la CE78 i a l'article segon de la Declaració Universal dels Drets Humans, que té rang supraconstitucional via article 96 de la CE78; cal que desobeeixin el reglament anticonstitucional i duguin qualsevol represàlia fins a Estrasburg.

S'ha parlat molt de si aquest o aquell polític ha de desobeir tal jutge o tal òrgan, desobediència que es considera necessària atesa la flagrant injustícia de les seves actuacions, però sovint es tracta de situacions que impliquen un cert grau d'heroïcitat per les conseqüències repressives que poden generar.

Fem-ho fàcil: desobeïm qualsevol interpretació anticonstitucional de l'article 3.1 de la CE78 que pretengui imposar-nos l'obligació de parlar en castellà: al Supremo, a l'aeroport de Tenerife, a la presó de Soto del Real, al Congreso de los Diputados, arreu. Desobeir una obligació

anticonstitucional pot provocar represàlies si ho fa una minoria, no si ho fa un nombre elevat de persones. Parafrasejant allò que solem dir de la presó i els dos milions, no tenen prou formularis per a multar dos milions de catalans que es facin respectar en català.

Hi ha qui proposa la bestiesa que els independentistes ens abstinguem en les eleccions espanyoles; fem-ho més fàcil i dins del "marco" constitucional; abstinguem-nos d'obeir la imposició del castellà, cosa que de passada qüestiona l'arquitectura supremacista del règim borbònic.

Hi ha qui proposa fer objecció fiscal; fem-ho més fàcil, objectem contra la supeditació lingüística que ens volen imposar els nacional-imperialistes.

Hi ha qui proposa desobeir els tribunals; fem-ho més fàcil, neguem-nos a acceptar cap citació, cap veredecte, cap prova aportada a un judici si no ens ho faciliten en català. Neguem-nos a declarar davant la judicatura borbònica, davant els policies d'ocupació, davant de cap funcionari de l'Estat si no és en català.

I si algú vol homenatjar la desobediència de Gandhi contra el monopoli de la sal, pot provar de parlar-los en català salat.